

RANHOJIČKA

ZLATÁ KLEC

Lynette Noniová

FRAGMENT

Ranhojička Zlatá klec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noniová

Ranhojička - Zlatá klec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RANHOJIČKA

ZLATÁ KLEC

Lynette Noniová

FRAGMENT

Copyright © 2021 by Lynette Noni
Jacket art © 2021 Jim Tierney
Translation © Pavla Kubešová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6054-5
ISBN e-knihy 978-80-253-6085-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6086-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6084-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Mámě –
Pro tučňáka.

PROLOG

Běželi. Museli pořád běžet.

Panovala temná noc a byla tak strašná zima, že byli na kost promrzlí, ale přesto se nemohli zastavit. Ne, když jim smrt byla v patách.

„Mami, kde jsme –“

„Tiše, miláčku,“ umlčela žena svou dcerku a ohlédla se, zda nepatří nějaké pronásledovatele.

„Ale co tatínek?“ šeptl malý chlapec. „Co –“

„Psst,“ přerušila jej žena, ještě pevněji sevřela jeho ruku a přinutila ho zrychlit krok.

Malý chlapec ani jeho sestra už ze sebe nevydali ani hlásku. Oba cítili, jak je jejich matka zoufalá, a viděli, jak jí po obličejí stékají tiché slzy, které se třpytily v měsíčním světle.

Během útěku nikdo z nich nemluvil o těch, které museli opustit, a o tom, o co tu noc přišli.

Žena nesměla ani na moment zavřít oči, protože by se jí okamžitě zjevil obraz jejich hořícího domu, jejího manžela a nejmladší dcery, které odvěkli královští vojáci, jejího nejmladšího syna –

Než se stačila ovládnout, unikl jí z úst vzlyk.

Její syn byl mrtvý.

Byl *mrtvý*.

Žena si rychle skousla jazyk, aby zabránila dalšímu vzlyknutí. Byla vděčná, že ji dvě její starší děti poslechly a že se během doby, kdy se odplížila zjistit, co se stalo, schovaly, a zůstaly tak ušetřené pohledu, který ji bude navždy děsit v nočních můrách.

Jak jeden z vojáků probodl jeho malý hrudníček mečem.

Jak její manžel prosil o pomoc.

Jak její dcera křičela, snažila se k němu dostat a zoufale mu toužila pomoci.

Ale už bylo příliš pozdě.

„Mami, ubližuješ mi.“

Tiché zakňourání jejího synka ji přimělo povolit stisk a zašeptat omluvu. To bylo vše, co dokázala. Na to, aby nabídla něco víc, byla příliš zdeptaná tím, co cítila.

Uplynulo už několik hodin a oni stále běželi podél kroučící se řeky Aldon. Nezpomalovali a pořád se ohlíželi, aby zjistili, zda je někdo nesleduje. Vojáky nebylo vidět, ale žena si netroufla zastavit, dokud nebyli hluboko na úpatí Armineských hor, daleko od jakékoli známky civilizace. Doslechla se, že se tam nachází bezpečné útočiště. Místo, kde by se mohla ukrýt, pokud by ji a její milované potkalo to nejhorší.

Když na tržišti uslyšela od muže v kápi to pozvání, rozesmála se, jako by to byl vtip, a tvrdila, že nechápe, proč by její rodině hrozilo nějaké nebezpečí. Řekla mu, že jsou obyčejní lidé, kteří slouží ostatním, že její manžel léčí obyvatele vesnice a ona sama je oddaná manželka a matka.

Neměla tušení, jak ji našli. Vždyť se po celá léta skrývala a po celý život zapírala krev, která jí kolovala v žilách.

Někteří ji nazývali krví zrádců.

Jiní zase krví králů.

Anebo – v jejím případě – královen.

Žena udělala všechno, co mohla, aby ignorovala zvěsti o rostoucí skupině rebelů, kteří pátrají po potomcích jejich dlouho ztraceného panovníka. Používala jiné jméno a stala se novou osobou, která netoužila po ničem jiném než po tichém životě s milovanou rodinou.

Dnes večer jí ale polovinu rodiny sebrali.

Když bezmocně sledovala, co se děje, jako by se v jejím nitru roztránilo něco životně důležitého.

Takovou bezmoc už nikdy nechtěla cítit.

Už nikdy nesměla *dovolit*, aby se cítila takhle bezmocná.

A tak, když spolu se svými dvěma zbývajících dětmi dosáhla bezpečného útočiště – chalupy s doškovou střechou ukrytou hluboko v zasněžených lesích –, učinila žena rozhodnutí.

Stačilo třikrát krátce zabouchat znečitlivělou pěstí, a dveře se otevřely. Postavu v kápi, kterou znala z tržiště, osvětlovaly luminiové lampy umístěné uvnitř, kde se také nacházela skupinka dalších lidí. Posedávali kolem krbu a zvědavě pokukovali jejím směrem.

„To je ale překvapení,“ pronesl muž v kápi. Když si prohlížel ženu a její dvě třesoucí se děti, kápě mu sklouzla natolik, aby odhalila jeho ošlehané tváře.

Žena k němu zvedla své smaragdově zelené oči, pevně sevřela ruku svého syna a dcery a řekla: „Jste tu, abychom se k vám připojili.“

Lidé v místnosti ztuhli jako sochy, ale muž jen naklonil hlavu a zopakoval: „Připojili?“

„Vím, kdo jste a oč vám jde,“ prohlásila prostě. „Beze mě neuspějete.“

Muž povytáhl obočí. Všichni za ním kolektivně zatajili dech. „A co za to chcete?“

Žena si vzpomněla na všechno, co tu noc protrpěla. V uších jí dosud zněl křik a před očima měla krev. Zašeptala jediné slovo: „Pomstu.“

Po mužově obličejí se pomalu rozlil úsměv a hned nato se hluboce uklonil. „Pak tedy pojdte dál, Tildo Coarentinová,“ řekl, zatímco všichni ostatní v místnosti vstali a také se uklonili. „Vaši rebelové už na vás čekají.“

Žena spolkla své pochyby a spolu se zbytkem své rodiny překročila práh. Už ji nikdo nebude oslovovat jako Tildu Meridanovou, a ani ona, ani její děti už nebudou zapírat svou krev.

Krev zrádců.

A krev královen.

Tilda měla v plánu stát se obojím – zradit celoživotní přesvědčení a nárokovat si, co jí právem patřilo.

Události té noci už se nedaly změnit. Ale Tilda Coarentinová se rozhodla, že se raději propadne do země, jestli nestráví zbytek života snahou přimět ty, kteří za to byli zodpovědní, zaplatit.

Tak či onak, bez ohledu na následky, musela dosáhnout své pomsty.

O DESET LET POZDĚJI

KAPITOLA JEDNA

Ten muž byl mrtvý.

Kiva Meridanová – kterou pár vyvolených znalo jako Kivu Corentinovou – si prohlížela jeho tělo a všímala si jeho propadlých tváří a popelavé kůže. Podle toho, jak bylo tělo nadmuté, usuzovala, že muž odešel na onen svět už před třemi čtyřmi dny. Tak dávno, že z něj vycházel pach smrti, přestože navenek tělo ještě nevykazovalo známky rozkladu.

„Muž středního věku, průměrné výšky a postavy, vytažený dnes ráno z řeky Serin,“ oznámila ranhojička Maddisová, která řízným hlasem zřetelně vyslovovala každé slovo. „Kdo se pokusí určit příčinu smrti?“

Kiva držela jazyk za zuby, protože si jasně uvědomovala, že do téhle sterilní místnosti mohla vstoupit jen jako pozorovatelka.

„Nikdo?“ vybídla ranhojička Maddisová své studenty, kteří stáli kolem těla položeného na kovovém stole uprostřed malé místnosti. „Novici Waldone?“

Mladý muž s velkými brýlemi na očích zamrkal jako sova a odpověděl: „Ehm, utopil se?“

„Úchvatné deduktivní uvažování,“ poznamenala Maddisová suše a obrátila se ke studentce stojící vedle. „Novicko Quinnová?“

Mladá žena se nahrbila a hlasem, který byl stěží silnější než šepot, nadhodila: „Možná srdeční příhoda? Nebo – nebo mozková mrtvice?“

Ranhojička Maddisová si poklepala nehtem o rty. „Snad. Někdo další?“

Kiva přešlápla z nohy na nohu a upoutala pozornost ranhojičky.

„A co naše návštěvnice?“ otázala se Maddisová a oči všech se obrátily na Kivu. „Slečna Meridanová, je to tak?“

Když v pohledu postarší ranhojičky spatřila otevřenou výzvu, Kiva odhodila své obavy, přistoupila blíž k mrtvole, zvedla její ruku a uviděla skvrny pod nehty.

„Tato změna zbarvení indikuje, že trpěl poruchou imunity, pravděpodobně syfinusem nebo kretamotem,“ prohlásila Kiva, která se už s podobnými případy v minulosti setkala. „Pokud se tyto nemoci neléčí, obě mohou vést k rapidnímu otoku cév.“ Zaletěla pohledem ke dvěma novicům, které předtím ranhojička vyvolala. „Waldon i Quinnová mají pravdu – vzhledem k jeho skrytému zdravotnímu problému jej nejspíš potkala srdeční příhoda nebo mozková mrtvice, načež spadl do řeky a utopil se.“ Pustila mužovu ruku. „S jistotou to ovšem můžeme stanovit jen po důkladném ohledání.“

Po tmavém, vrásčitém obličejí hlavní ranhojičky se rozlil souhlasný úsměv. „Výborný postřeh.“ A pak zahájila lekci o častých poruchách imunity. Kiva ale poslouchala jen napůl, protože pořád nemohla uvěřit tomu, kde stojí.

Silverthornova akademie byla nejvěhlasnější akademií pro ranhojiče v celém Evalonu. Někteří dokonce tvrdili, že v celém Wenderallu.

Když byla Kiva malá, slyšela o Silverthornu od svého otce. Vyrůstal ve městě Fellarion a využil každou příležitost, aby navštívil Vallanii a tajně se účastnil přednášek na akademii. Po celý život litoval, že se nikdy nepřestěhoval a nestal se řádným studentem. Namísto toho vstoupil do učení u mistra ranhojiče poblíž svého domova – to sice byla významná pozice, ale bledla v porovnání se studiem na Silverthornu.

Faranovým smyslem života bylo pomáhat lidem a Kiva to po něm zdědila do té míry, že i když byla ve vězení a nepředstavitelně trpěla, využila všechno, co ji naučil, aby ostatním zlepšila život.

Kiva se zamyslela nad dlouhými roky, které byly konečně za ní, a zmocnil se jí smutek. Vždyť za těmi silnými vápencovými zdmi a neproniknutelnými železnými mřížemi strávila deset let.

Deset let v zalindovské věznici.

Pro většinu lidí to byl rozsudek smrti, ale Kiva přežila.

A teď byla tady a nacházela se uprostřed otcova snu, přestože měla být někde jinde. *Kdekoli* jinde.

Pro svoje dnešní jednání neměla žádnou omluvu. Ale jakmile se jí naskytlá příležitost navštívit Silverthorn, nedokázala odmítnout, ačkoli věděla, že její vlastní přání by měla ležet na samém dně jejích priorit.

Od chvíle, kdy uprchla ze Zalindova, uplynulo už šest týdnů. Od chvíle, kdy zjistila, že jí korunní princ pomohl zůstat naživu během smrtících zkoušek utrpením, čtyř živelných výzev, které podstoupila, aby zachránila život královně rebelů, Tildě Corentinové.

Své matce.

Její snaha přišla vniveč, protože Tildin život ukončila násilná vězeňská vzpoura. Její touha po pomstě však přetrvávala i po její smrti. Zdědila ji Kiva a její dva zbývající sourozenci. A Kiva věděla, že se všichni tři společně vynasnaží pomstít za to, co jim bylo ukradeno už před několika generacemi, a pro rod Corentinů společně získají evalonský trůn.

Kiva ale netušila, jak svého bratra a sestru najít. Jedinou stopou byl šifrovaný vzkaz, který obdržela před uprchnutím ze Zalindova. Obsahoval jediné slovo: *Oakhollow*.

Byla to vesnice sotva půl hodiny jízdy od Vallenie, ale od doby, kdy před dvěma dny dorazila do města, neměla Kiva ani chvíli, aby to prověřila. Předcházející týdny strávila schovaná v Tanestranských horách, kde čekala na jarní tání. První šanci vyklouznout měla dnes. Ale namísto příležitosti vyhledat své dlouho ztracené sourozence se oddávala vlastním snům.

Tildu Coarentinovou by to rozzuřilo.

Farana Meridana by to potěšilo.

Kiva se rozhodla, že mise její matky může ještě jeden den počkat, a udělala, co by udělal její otec.

Když si ráno zvolila, co bude dělat, cítila se provinile, ale zároveň se jí trochu ulevilo. Neměla důvod být kvůli setkání se svými sourozenci nervózní, ale přesto... deset let byla dlouhá doba. Kiva už nebyla tím stejným bezstarostným dítětem a mohla jen předpokládat, že u nich to bylo stejné. Přihodilo se toho příliš – jim všem.

A pak tu bylo to, co měli všichni tři v úmyslu udělat...

Její úvahy přerušilo cinkání zvonku. Nadskočila leknutím, což bylo důsledkem přetrvávajícího účinku dlouhých let, kdy naslouchala sebeslabším zvukům, které mohly předznamenávat smrt. Už ale nebyla v Zalindově a mírumilovné cinkání, které se vesele rozléhalo mezi stěnami sterilní vyšetřovací místnosti, signalizovalo konec hodiny.

Ranhojička Maddisová propustila své studenty. Všichni byli odění v dokonale čistých bílých uniformách a ještě si rychle dopisovali poznamky.

„A nezapomeňte,“ zavolala za svými studenty, kteří zamířili ke dveřím, „že ti, kteří se chystají zúčastnit víkendové slavnosti, nebudou v pondělí požívat žádných úlev. Berte to jako varování.“

Když pronášela svou hrozbu, v šedých očích jí zajiskřilo. Někteří odvážnější studenti se na ni v odpověď zazubili a spolu s ostatními se hrnuli ze dveří. Kiva je následovala.

„Slečno Meridanová, můžete na slovíčko?“

Kiva se zastavila na prahu malé ambulance. „Ano, hlavní ranhojičko?“ zeptala se. Oslovila ji s úctou, která ženě náležela, nejenom kvůli jejímu věku a zkušenostem, ale i proto, že byla hlavou Silverthornské akademie.

„Jen pár lidí by si všimlo změny zbarvení nehtových lůžek tak rychle jako vy,“ řekla Maddisová, zatímco přikrývala zemřelého muže

plachtou. „A ještě méně lidí bez dostatečného proškolení.“ Vzhledla a jejich oči se setkaly. „Udělal jste na mě dojem.“

Kiva se ošila a zamumlala: „Děkuji.“

„I Faran Meridan na mě jednou udělal dojem.“

Kiva se okamžitě přestala ošívát.

Ranhojička Maddisová se usmála, až se jí prohloubily vrásky kolem očí. „Poznala jsem, čím jste dcera, hned v momentě, kdy jste vešla do dveří.“

Kiva nevěděla jistě, jestli má utéct, anebo zůstat a zjistit, co jí ranhojička ještě poví. Nemusela se rozhodovat, protože se jí Maddisová zeptala: „Jak se vašemu otci daří? Pořád zachraňuje svět, jednoho pacienta za druhým?“

Kivě proběhl hlavou milion možných odpovědí, ale nakonec to vyřešila jednoduše: „Zemřel. Před devíti lety.“

Obličej ranhojičky Maddisové zesmutněl. „Ach. To je mi líto.“

Kiva jen přikývla. Neviděla důvod, proč popisovat, jak zemřel. Nebo *kde*.

Hlavní ranhojička si odkašlala. „Váš otec byl můj nejlepší student – pokud budu ignorovat skutečnost, že vůbec nebyl silverthornským studentem. Mladý Faran Meridan vždycky tajně proklouzl na mé přednášky a choval se jako nevinátko.“ Maddisová si pobaveně odfoukla. „Prokazoval takové vlohy, že jsem ho nikdy nenahlásila hlavní ranhojičce, protože by mu okamžitě zakázala vstup do areálu. Někdo s tak přirozeným, intuitivním nadáním si zasloužil šanci zdokonalit své dovednosti. Tehdy jsem tomu věřila.“ Odmlčela se. „A věřím tomu i teď.“

Pohled, který jí Maddisová věnovala, přiměl Kivu zatajit dech.

„Faranova smrt je zničující, ale rozechvívá mě zjištění, že svou vášeň předal dál,“ prohlásila ranhojička. „Pokud byste si to přála, mohla byste se stát řádnou studentkou. Nemusela byste se na přednášky plížit tajně.“

Kiva otevřela pusy a zase ji zavřela. Jako ryba. Studovat v Silverthornu by bylo splněním jejího snu. Mohla by se tu naučit tolik věcí... Při tom pomýšlení se jí oči zalily slzami.

A pak se zalily ještě víc, protože věděla, že takovou nabídku nemůže přijmout.

Matka je mrtvá.

Jsem na cestě do Vallenie.

Nastal čas znovu získat naše království.

Kiva ta slova napsala svému bratrovi a své sestře při útěku ze Zalindova a musela je dovést až do konce. Musela popřít své ambice. Na prvním místě musela být její rodina.

„Pouvažujte o tom,“ vybídla ji ranhojička Maddisová, když Kiva zůstala zticha. „Nechte si na to tolik času, kolik potřebujete. Nabídka bude platit.“

Kiva mrkáním zahнала další slzy a připravila se, že nabídku zdvořile odmítne. Když ale nakonec promluvila, řekla: „Promyslím si to.“

Navzdory svým slovům Kiva věděla, že její budoucností není Silverthorn. Hned jak by se Maddisová dozvěděla, kde Kiva v posledních deseti letech získávala své zkušenosti, svou nabídku by stáhla. Stačilo, aby Kiva vyhrnula rukáv a odhalila jizvu ve tvaru písmene Z, kterou měla na ruce.

To ale nemohla udělat. Nemohla sebe samu tak definitivně sabotovat. Namísto toho se tiše rozloučila a vyšla z ambulance. Cestou po chodbě jí v mysli vířily myšlenky a bílé oděným studentům a ranhojičům ani běžně oblečeným návštěvníkům a pacientům nevěnovala pozornost. Celý areál už si prohlédla předtím. Zjistila, že jsou tu tři velké ošetrovny – jedna pro léčení duševních chorob, jedna pro pacienty vyžadující dlouhodobou péči a rehabilitaci a pak tato, která sloužila k určování diagnózy a léčení fyzických nemocí a zranění. V areálu stálo rovněž několik menších budov, jako lékárna, karanténa, márnice a ubytování pro ranhojiče. Pro veřejnost byly přístupné jen

tří hlavní ošetřovny. Spojovaly je venkovní chodníky s kamennými oblouky, které nabízely pohledy do zahrad uprostřed areálu. Silverthornská svatyně, jak se těm zahradám říkalo, se rozkládala na kopci, z něhož bylo vidět celé město i bod, kde se meandrující řeka Serin vlévala do Tetranského moře, a byla místem, kam mohli zajít pacienti i ranhojiči, odpočinout si a užít si poklidného zurčení bystřiny a vůně aromatických květin.

Právě do téhle svatyně zamířila Kiva, jakmile vyšla z největší ošetřovny. Chvilí kráčela po kamenném chodníku, ale potom z něho sešla a sandály se jí zabořily do husté trávy. Sluneční svit pozdního odpoledne zbavoval její kosti chladu. Bezcílně pokračovala dál, dokud nepřišla k malému mostku, který umožňoval bezpečný přechod přes úzký potůček. Zastavila se a opřela se o dřevěné zábradlí, aby se pokusila uspořádat si myšlenky.

„Páni, ty se ale tváříš vážně.“

Kiva zaslechla známý hlas a ztuhla. Ignorovala pocity, které v ní vyvolával – které v ní to všechno vyvolávalo. V duchu se obrnila a otočila se. Uviděla, jak přichází blíž a zastavuje těsně u ní.

Jaren Vallentis – neboli princ Deverick, jak jej znala většina světa. Její spoluvězeň, který s ní uprchl z věznice, který ji doprovázel na cestě sem, který byl kdysi jejím přítelem – a potenciálně víc než jen tím –, a zapřísáhlý nepřítel její rodiny.

Její zapřísáhlý nepřítel.

„Takhle se tváříš vždycky,“ opáčila Kiva, která měla co dělat, aby na něj necivěla jako na obrázek. Sytě modrá košile se zlatou výšivkou na límci mu nesmírně slušela, stejně jako na míru šité sako a kalhoty. Jen s vynaložením obrovské vůle se dokázala podívat jinak.

„Ano, vždycky se tváříš příliš vážně,“ zhodnotil Jaren, natáhl se a zastrčil jí za ucho větrem uvolněný pramen tmavých vlasů.

Kivě se zrádcovsky zhoupł žaludek. V duchu se zamračila. Projevování náklonnosti nebylo u Jarena neobvyklé. I v Zalindově se k ní

choval až příliš přátelsky. Od té doby, co utekli, se Kiva mezi nimi snažila udržet patřičný odstup, ale její vůle se začala hroutit. Jako by se narodil jen proto, aby ji pokoušel, aby ji rozptyloval od jejího úkolu.

A to bylo nepřijatelné.

„Měla jsi příjemný den?“ zeptal se, zatímco se svýma jedinečnými modro-zlatýma očima zmocnil těch jejích.

Kiva si uhladila oblečení – jednoduché zelené šaty a tenký bílý propínací svetr – a zamyslela se nad odpovědí. V Silverthornu byla jen díky Jarenovi. Požádal o laskavost a výsledkem bylo, že ji vzbudili hned za svítání a kvapem odvezli z Říčního paláce, aby strávila den na nejlepší ranhojičské akademii v království, a využila tak příležitosti, jaká se vyskytne jen jednou za život.

Kiva měla spoustu důvodů nenávidět korunního prince, ale nebyla schopná planoucí zášti, která by ji zcela pohltila. Dávala to za vinu Jarenovi. Od chvíle, kdy se setkali, byl milý a pozorný a naprosto oddaný. Ani poté, co se dozvěděla, že jí o sobě lhal, se k němu nedokázala obrátit zády a nechat ho zemřít na zranění, která utrpěl v zalindovských tunelech. V týdnech, které strávili v jeho rodinném paláci v Tanestranských horách, a pak během dlouhého cestování do Vallenie se snažila – *zoufale* – zatvrdit vůči němu své srdce, ale marně. Ztraceně, vždyť on byl neuvěřitelně milý člověk. Tím pádem bylo všechno, co Kiva plánovala udělat jemu a jeho rodině, mnohem těžší.

To ovšem nikdy nepřiznala – ani sama sobě.

„Byl...“ spustila, i když nevěděla jistě, jak vlastně odpovědět. Její den byl úchvatný, neuvěřitelný, přesně takový, v jaký doufala. Ale s ohledem na to, jakou si naplánovala budoucnost, a na to, že bude muset odmítnout nabídku ranhojičky Maddisové, řekla jen: „Zajímavý.“

Jarenovo zlaté obočí vystřelilo vzhůru. „Vskutku skvostná pochvala.“

Kiva ignorovala jeho sarkasmus a zeptala se: „Co tady děláš?“

V blízkosti místa, kde se opírali o zábradlí, nikdo nebyl, Kiva se ale přesto nervózně ohlížela po těch, kteří se nacházeli dál v zahradě, i po těch, kteří po kamenných chodnících přecházeli z jedné ošetřovny do druhé.

„Přišel jsem pro tebe,“ řekl Jaren a rozpustile na ni mrkl. „To víš, první den školy a tak.“

Kiva zavrtěla hlavou. „Neměl bys tu být.“

„Au,“ řekl Jaren a přitiskl si ruku k srdci. „To zabořelo. Přímo tady.“

„Kdyby tě někdo poznal –“

Jaren měl tu drzost se zasmát. „Lidé ve Vallenii jsou zvyklí, že se já i ostatní členové mojí rodiny volně pohybujeme po městě. Masky nosíme jen během výjimečných událostí, takže po zbytek času jsme snadno rozpoznatelní. Neboj se – nejsme taková honorace, jak by sis mohla myslet.“

„Pochybuju, že v tom s tebou Naari souhlasí,“ namítla Kiva a podívala se za něj. „Kde je?“

Od útěku ze Zalindova – a v čase, kdy byli všichni spolu – jen stěží vídala Jarena bez jeho osobní strážkyně, bez jeho Zlatého štítu. Skutečnost, že tu teď Naari Arellová nebyla, znamenala jednu ze dvou věcí: buď jim dopřávala prostor a sledovala je z dálky, anebo –

„Zapůsobilo by na tebe, kdybych ti řekl, že se mi podařilo vyklouznout z její péče?“

Samolibé pousmání, které se Jarenovi objevilo na tváři, přimělo Kivu naklonit hlavu k rameni. Uculila se a odpověděla: „Zapůsobilo by na mě, kdyby se ti podařilo přežít její následný hněv.“

Jaren se přestal usmívat a namísto toho se ušklíbl. „Jistě. No.“ Narovnal ramena a otrepal se. „To budu řešit později.“

„Na tvém pohřbu řeknu něco hezkého,“ slíbila Kiva.

Jaren vyprskl smíchy. „Jsi příliš laskavá.“ Pak ji vzal za ruku a odvedl ji k chodníku s kamennými oblouky. „Pojďme, pokud to nechceme zmeškat, musíme si pospíšet.“

Kiva se pokusila vymanit z jeho sevření, ale jeho prsty ještě zesílily svůj stisk, a tak se podvolila. Naprosto ignorovala, jak příjemné to bylo, a ze všech sil se snažila stačit jeho dlouhým krokům. „Zmeškat co?“

„Západ slunce,“ odpověděl Jaren.

Když nic dalšího neřekl, Kiva suše poznamenala: „Může ti to připadat šokující, ale zítra bude další.“

Jaren do ní něžně dloubl. „Chytrá hlavička.“ Pobavený pohled, kterým po ní střelil, ji zahřál u srdce – a to *taky* ignorovala.

Pokud šlo o Jarena, v posledních dnech toho ignorovala spoustu.

„Po dnešním západu slunce začíná každoroční Říční slavnost,“ prozradil jí. „Trvá celý víkend, ale první večer bývá nejlepším, a tak se chci ujistit, že budeš mít dobrý výhled.“

„Na co?“

„Uvidíš,“ odpověděl tajemně.

Kiva učinila bleskové rozhodnutí. Dovolí si ještě jeden večer – večer, po který si užije Říční oslavu i Jarenovu společnost, protože věděla, že počet jejich společných dnů je omezený.

Jen jeden večer a vydá se do Oakhollow, kde konečně dokončí to, k čemu se rozhodla při útěku ze Zalindova.

Bez ohledu na to, co cítila, bez ohledu na to, jak se jí korunní princ zavrtil do srdce, nastal čas, aby rod Vallentisů padl.

KAPITOLA DVA

Vallenii všichni znali jako Říční město, což se Kiva dozvěděla hned, když před dvěma dny přijela. Protkávaly ji nespočetné meandrující vody, ale žádná nebyla působivější než mohutná řeka Serin, která se kroutila a klikatila hlavním městem jako had.

Jaren vedl Kivu právě k téhle řece. Ze Silverthornu to byla snadná procházka směrem z kopce, dokud nedorazili k hlavní třídě, kde už lidé začali plnit chodníky kolem vody a ve vzduchu panovala vzrušující atmosféra očekávání.

Když se proplétali masami lidí, Kiva usoudila, že ji Jaren bere zpátky do Říčního paláce – byl to architektonický skvost. Řeka Serin jej rozdělovala na dvě části, které spojoval pozlacený most. Ani Kiva nemohla popřít nádheru královské rezidence, do jejíchž vnějších zdí bylo zasazené lumínium, a celý palác tak oslnivě zářil.

Kiva zatím navštívila jen východní palác, kde měl Jaren pro sebe celé křídlo – včetně části určené pro hosty, kde Kiva dostala jedno velmi okázalé apartmá. Jarenovi sourozenci, Mirryn a Oriel, také obývali východní palác, ale jejich rodiče žili na západním břehu řeky. Krále ani královnu Kiva dosud neviděla, ale vzhledem k tomu, co si o vládcích myslela, na vzájemné setkání nijak nespěchala.

Jak se blížili k paláci, davy začaly nepříjemně houstnout. Ale aspoň jí to poskytlo rozumnou výmluvu, proč vytáhnout ruku z Jarenovy dlaně. Odmítla uznat, že sotva se ho pustila, nabyla dojmu, že o něco přišla, a zatímco ji ještě daleko před střeženou branou paláce odtáhl z hlavní ulice do ponuré uličky, raději se soustředila na týl

jeho rozcuchané zlatohnědé hlavy. Zchátralé domy po obou stranách byly tak vysoké, že skryly rychle zapadající slunce a vrhaly jim do cesty temné stíny.

„Tohle je ta část, kdy mě zavraždíš a ukryješ mé tělo?“ zeptala se Kiva, když se v tom šeru snažila něco zahlédnout.

„Nebud' směšná,“ řekl Jaren a dodal: „Na takové věci mám lidi.“

Kiva byla vděčná, že tma skryla její úsměv. „Hádám, že jen proto, aby sis neumazal svoje královské ruce.“

Jaren odfrkl. „Moje *královské ruce* mají na práci něco jiného.“ Opatrně ji provedl kolem kaluže a držel se tak blízko ní, že se při chůzi dotýkali pažemi. „Už to není daleko – je to tady nahoře.“

„Co je tady nahoře?“ zeptala se Kiva.

„Už jsem ti to řekl – potřebujeme dobrý výhled.“

„Na řeku?“

„A na palác,“ doplnil Jaren a zastavil se u vetších dveří, jejichž mosazná klika mu neužitečně zůstala v ruce, sotva ji stiskl.

„To nemyslíš vážně,“ poznamenala Kiva otráveně, když nakoukla dovnitř a uviděla schodiště – nebo spíš jen shnilé desky –, které se zvedalo z prázdné místnosti a zatáčelo za roh, kam už nebylo vidět.

„Kde je tvůj smysl pro dobrodružství?“ zajímal se Jaren a zatáhl ji dovnitř.

Kdyby nebylo slabounkého světla, které sem přicházelo odněkud shora, Kiva by vůbec nic neviděla. „Na jeden život už jsem prožila dobrodružství až až, díky,“ ohradila se, když ji odvedl ke schodišti a pobídl ji, aby po něm začala stoupat nahoru.

„Je to jen pár schodů,“ přemlouval ji, když vystoupila na první, druhý a třetí schod a pokračovala výš. „Vidíš? Jsou naprosto bezpečné.“

Ještě ta slova ani nedokončil a dřevo, na které právě přenesla svou váhu, se roztránilo. Polekaně vyjekla, ale namísto aby se skutálela dolů na zem, noha se jí v díře zastavila a ona zůstala viset ve vzduchu.

Chvíli se strachem zírala do prázdného prostoru pod sebou a pak se otočila. Jaren pobaveně vrtěl hlavou. „Vážně se mi musíš naučit důvěřovat.“

Kivy se zmocnil pocit lehkosti a najednou se vznášela nad shnilými schody. Jarenova živelná magie jim oběma umožnila vznést se až na vrchol schodiště, takže se vyhnuli dalšímu nebezpečí.

Kiva počkala, dokud znovu nestála na nohou, a řekla: „Mohl jsi to udělat hned na začátku.“

„Magie vždycky něco stojí,“ poznamenal Jaren a provedl ji dalšími omšelými dveřmi, které vedly ven na střechu. „Jenom hlupák by marnil svou moc bez důvodu.“

„Co tě to stojí?“ zeptala se Kiva zvědavě.

„Záleží na tom, kolik jí použiju. Něco takového,“ – ukázal ke schodišti za nimi – „nevyžaduje mnoho. Ale větší věci už můžou být hodně vyčerpávající.“

Kiva naklonila hlavu k rameni. „Takže je to něco jako přenos energie?“

Jaren přikývl a nasměroval ji ke kamennému komínu. „Pokud tomu rozumím. Čím víc energie mám, tím silnější je moje magie. A naopak.“

„Může ti někdy dojít? Magie, myslím.“

„Když jsem byl mladší, několikrát se to stalo,“ připustil Jaren. „Snažím se, aby k tomu už nedocházelo, protože se pak cítím divně, jako by mi chyběla část těla. Moje magie je...“ Na chvíli se odmlčel. „Je mojí součástí, víš? Jako paže nebo noha. Když jí použiju příliš mnoho a příliš rychle, je to, jako bych si odřízl končetinu, takže pak musím počkat, až mi zase doroste. Dává to smysl?“

Kiva přikývla. Uvědomovala si, že podobné je to i s její magií – zakázanou léčivou silou v jejích žilách, známkou rodu Corentinů.

Na rozdíl od Jarena se ale Kiva nemohla ztotožnit s jeho toužebným tónem, radostí a spokojeností v hlase, když mluvil o své magii. Kvůli vlastní bezpečnosti musela svou magii držet schovanou hluboko

ve svém nitru. Považovala ji spíš za břemeno než dar, za něco, co musela za každou cenu zapírat, pokud nechtěla riskovat odhalení. V posledních deseti letech ji použila jen jednou, v momentě, kdy byla skutečně zoufalá, aby zachránila –

„K-Kivo! T-t-tady jsi!“

Jaren se prudce zastavil, a když uviděl, kdo před nimi stojí, tiše zaklel. Při pohledu na zrzavého kluka, který poskakoval jejich směrem, Kiva zjihla, ale vzápětí se zahihňala, protože spatřila důvod Jarenova rozčilení – stál tam jeho Zlatý štít s překříženými pažemi a tmavým obličejem, z něhož čišela nelibost.

Dřív než kdokoli stačil něco říct – anebo zakřičet, podle toho, jak se Naari tvářila –, Tipp přiběhl ke Kivě, omotal kolem ní paže a objal ji. Přestože to bylo krátké, Kiva si jeho náruče užívala, protože si bolestně uvědomovala, že před šesti týdny málem zemřel. Kdyby se na ošetřovnu nedostala včas, kdyby nedokázala využít svou dlouho potlačovanou schopnost léčit, aby ho zachránila...

Ale Tipp nezemřel. Byl naživu, dařilo se mu dobře a měl tolik energie jako předtím.

Během prvních pár dní po jeho blízkém setkání se smrtí si Kiva dělala starosti. Když se konečně probudil, byl dezorientovaný, dokonce vyděšený. Musela mu lhát, aby ho přesvědčila, že se udeřil do hlavy a že by tomu, co si pamatoval, neměl věřit. Když ho ujistila, že je v pořádku a že je *svobodný*, rychle se otřepal, vrátil se ke svému radostnému já a byl připravený rozdat si to s celým světem a naplno si užívat života. Ani nemrkl, když se dozvěděl, že je Jaren princ, jednoduše jen dával najevo ještě větší vzrušení z toho, jaká dobrodružství může zažít, až přijedou do Vallenie.

„Pojď, p-p-pojď, *pojď*,“ pobízel ji Tipp a postrkoval ji k nejbližšímu okraji budovy.

Kiva si všimla, že tam na zemi leží deka a vedle ní stojí svůdně otevřený košík s ovocem a cukrovím. Obojímu ovšem věnovala jen

letný pohled, protože ji Tipp prudce zastavil a její pozornost upoutal výhled na město.

„Páni,“ vydechla. Nebyl to jen lesknoucí se Říční palác, který ji zcela ohromil. Mnoho domů ve Vallenii mělo mezi bledě zbarvenými střešními taškami vložené luminium, takže to vypadalo, jako by při posledním polibku slunce zapadajícího za horizont celé město zářilo.

„To je, co?“ vyhrkl Tipp, zatímco přeskakoval z nohy na nohu. „N-Naari mi pověděla, že odsud je n-nejlepší výhled v celém hlavním m-městě.“

„Nemýlí se,“ souhlasila Kiva a ohlédla se na strážkyni, která se právě ohnivě dohadovala s Jarenem. Princ se tvářil, jako by potlačoval smích, což mu ovšem nijak nepomohlo zklidnit Naariinu špatnou náladu.

„Nemyslíš, že bychom ho m-měli zachránit?“ zašeptal Tipp, sotva zjistil, kam se Kiva dívá. „Naari se fakt z-z-zlobila, když zjistila, že odešel b-bez ní.“

„Přežil Zalindov,“ odušila Kiva, se zkrříženými nohama se posadila na deku a užívala si ničím nerušeného výhledu. „Přežije i Naari.“

„– *jestli mi ještě někdy takhle utečeš, osobně tě zavřu do žaláře, slyšíš mě?*“

Naariin rozzlobený hlas přiletěl až k nim. Kiva sebou škubla a popopravila své původní prohlášení: „Možná.“

Tipp se zakřenil, ale když k nim přidusala Naari a posunula si zbraně, aby se mohla pohodlně posadit, rychle si strčil do pusy kus koláče. Naari střelila pohledem po Kivě a zahrozila: „Jestli jsi s tím měla něco společného –“

Kiva na svou obranu rychle zvedla ruce. „Než mě sem zatáhl, zcela nevině jsem si hleděla svého.“

„Díky za podporu,“ zamumlal Jaren a sesul se vedle Kivy, natolik blízko, že ucítila teplo jeho těla. Uvažovala, že se od něho odsune, ale když ráno odcházela z paláce, nenapadlo ji, že se venku zdrží až do noci, a její tenký propínací svetr ji nijak nechránil před večerním chladem.

Jen jeden večer, připomněla si. Snad se nic nestane, když zůstane, kde je.

„Aspoň, že máme d-dost jídla,“ poznamenal Tipp a natáhl se pro hrozen.

„To je ale úleva,“ komentoval Jaren uštěpačně.

V tom okamžiku si Kiva něco uvědomila. Když Jaren uviděl Naari a Tippa, zaklel, jako by je tam nečekal. Tohle všechno – ten výhled, tu deku, ten košík – připravil jen pro ni.

Otočila se a spatřila na jeho obličejí rozpačitý výraz. Nenápadně pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že se snažil, a něco v jejím nitru zjihlo. Ale potom si připomněla, kdo Jaren je a co mu plánovala provést – co mu *musela* provést –, a odvrátila se od něho a postavila kolem svého srdce silnou zeď.

„Pro příště,“ prohlásila Naari, „až se vy dva budete chtít zase někam vytratit, prosím, udělejte to uvnitř paláce.“

Kiva otevřela pusu na protest, ale Jaren ji předběhl. „Co by na tom bylo zábavného?“ Hodil své strážkyni jablko. „Něco sněz, Naari. Když máš hlad, jsi nevrlejší než jindy.“

Pohled, který mu věnovala, sliboval odplatu, ale přesto zvedla ovoce ke rtům a zakousla se do něho.

„Už to nebude dlouho trvat,“ pověděl Jaren Kivě a nabídl jí talíř cukroví. „Najez se a udělej si pohodlí.“

Kiva uždibovala z koláče s pudinkovým krémem a v duchu žasla nad skutečností, že může svobodně jíst. Poprvé od doby, kdy byla malá, měla na kostech nějaké maso, a dokonce získala i křivky, které předtím neexistovaly. I Tipp od chvíle, kdy opustili Zalindov a jeho nuzné porce, prospíval. Jeho chlapecká postava se zakulatila a pihovatá kůže zářila mladistvým leskem.

Kiva nechápala, jak mohla tak dlouho přežít na tak malém množství potravy. Ale Zalindov už byl za ní. Jednoho dne zajistí, aby se řediteli Rookeovi, muži, který byl zodpovědný za smrt jejího otce

a celé řady dalších, dostalo spravedlivé odplaty. Ten den ale bude muset počkat.

„Každou vteřinu to začne,“ upozornil Jaren, zrovna když poslední paprsek slunce zmizel za horizontem.

Tipp se nedočkavě zvedl na kolena, zatímco Naari dál chroupala jablko a ostrážitýma jantarovýma očima přejížděla po střeše. Kiva zamžourala do šera. Neměla tušení, nač se má dívat, zvlášť když se rychle stmívalo.

„Budeme –“ Kiva zmlkla a zalapala po dechu. Noc rozzářil kaleidoskop barev, doprovázený orchestrální symfonií, která zněla celým městem. Nebylo možné zjistit, odkud hudba vychází, ale reflektory svítily z palácového pozlaceného mostu přímo doprostřed řeky Serin a jejich duhové světlo se odráželo od jejich vod a vytvářelo barevnou mlhu.

Davy zajásaly tak hlasitě, že Kivě, která od nich byla docela daleko, zazvonilo v uších. Ten hluk ji přenesl rovnou zpátky do Zalindova, do momentu, kdy prohlásila, že dobrovolně podstoupí matčín trest, a odměnou jí byl řev shromážděných spoluvězňů. Začaly se jí potit dlaně, ale davy ve městě oslavovaly, neposmívaly se. Jejich křik byl natolik radostný, že se náhlé sevření její hrudi zase pomalu uvolnilo.

„A je to tady,“ zvolal Jaren vedle Kivy, když se barevná světla začala točit ve spirálách. Nevnímal duševní boj, který zrovna sváděla, přestože právě on by nejlépe ze všech lidí chápal její přetrvávající trauma, zvlášť když věděla, že i on svým vlastním způsobem trpí. Během týdnů strávených v zimním paláci slyšela skrz zdi jeho neustálé noční můry. Nikdy nedala nic najevo. Nikdy se mu nesvěřila, že nemůže usnout, dokud neutichne jeho zoufalý křik, nikdy mu neprozradila, že i ona musí snášet vlastní mučivé sny.

Potlačila své myšlenky, zvedla se na kolena, připojila se k Tippovi a spolu s ním čekala, až uvidí důvod Jarenova zvolání.

Jen o pár vteřin později se uprostřed místa ozářeného reflektory objevil malý člun. Barevné paprsky se přesunuly a vytvořily kolem loďky dokonalý kruh. Na zádi loďe stála jediná postava. Byla oblečená v bílém a přes obličej měla staženou kápi, pod níž vykukovala zlatá maska.

Hudba zesilovala a postava na lodi zvedla ruce do vzduchu. Světla už se opět hýbala, tentokrát mnohem divočeji. Řeka začala vířit a bublat, kolem lodi se vytvořil mohutný vír, ale loď zůstala nehybně stát v jeho středu.

„*P-páni!*“ vyjekl Tipp, když se z vodního víru vynořila labuť třikrát větší než člun – a celá vytvořená jen z vody. Z reflektorů na mostě vyšlehlo duhové světlo, aby zvýraznilo ptáka, který se vznesl z hladiny a mohutně zamával vodními křídly, až z něj voda kapala zpátky do řeky Serin.

„P-podívejte!“ vykřikl Tipp a přiměl Kivu upřít ohromený pohled zpátky na postavu na lodi. Kroutila rukama do rytmu hudby a znovu jimi ukazovala na vodu.

Tentokrát se objevila skupinka delfínů, všichni podobně zvětšení. Okamžitě se na ně zaměřilo množství reflektorů. Poskakovali po hladině řeky, nořili se hluboko pod ni a vyskakovali ještě výš a předváděli vzdušnou akrobacii.

Když postava na loďce opět ukázala na vodu, celý kus řeky Serin začal bublat. Do vzduchu se z něj zvedaly dlouhé, přímé stvolky, které na vrcholcích rozkvétaly v dokonalé květy slunečnic, zvýrazněné žlutým světlem reflektorů z mostu. Potom Kiva s úžasem sledovala, jak se rostliny rozestupují, aby se jimi mohlo prohnat stádo koní, kteří pohazovali větrem rozfoukanými hřívami a za sebou nechávali vodní smršť.

„Co to všechno je?“ vydechla Kiva.

„Říční slavnost je oslavou života,“ odpověděl Jaren, když z vodního víru vyrostl až téměř k obloze obrovský dub. Objevili se na něm

ptáci hrající všemi barvami, vzlétli z větví a přidali se k labuti, která dosud kroužila nad řekou. „Už před několika staletími připomínala lidem, že naše životy souvisí s ročními obdobími a že ti, kdo přežili zimu, si můžou odpočinout a užívat si všech potěšení jara.“ Orchester zahrál ještě hlasitěji, a tak Jaren zvýšil hlas, aby mohl pokračovat: „Během roku máme tyto oslavy celkem čtyři. Říční slavnost na jaře, Květinový bál v létě, Jantarový obřad na podzim a Křišťálovou vichřici v zimě. Každá z nich se soustředí na jinou formu živelné magie – na jaře je to voda, v létě země, na podzim oheň a v zimě vítr – a upozorňuje lid na magii, kterou ovládáme, a na ochranu, kterou jim tím poskytujeme.“

Kiva zamžourala na postavu na člunu. „Takže tam dole je královna?“

Musela to být královna, protože král se do rodiny Vallentisů přizemnil a jako takový neovládal žádnou magii. Princezna Mirryn kralovala větru a trochu i ohni, mladý princ Oriel byl zběhlý v magii země. Sám Jaren vládl všem čtyřem živlům – což byl důvod, proč byl následníkem trůnu, přestože Mirryn byla ze sourozenců nejstarší –, ale oficiálně měl svět za to, že si podmaňuje jen oheň a částečně vítr. Jeho lid věřil, že se stal následníkem trůnu jen kvůli síle své magie. Pouze pár lidí vědělo, co doopravdy umí – a Kiva byla jedním z nich.

„Ano, to je moje matka,“ potvrdil Jaren. Nic v jeho hlase nenaznačovalo, co cítí k ženě, která ho během let opakovaně týrala a o jejíž závislosti na andělském prachu nikdo z veřejnosti nevěděl.

„Je velmi mocná,“ opatrně konstatovala Kiva. Než Jaren stačil odpovědět, z vody řeky Serin se vynořil obrovitánský had. Spolkl celý dub a připlazil se k poli slunečnic, které rovněž sežral. Pak se zvedl do vzduchu jako kobra a v jeho vodním chřtánu zmizelo i všechno ptactvo. Hned za ptáky následovali akrobatičtí delfíni a dovádívní koně. Brzy zůstal jen had, který kroužil kolem člunu namísto vodního víru, jež už se dávno utišil.

„Věř tomu, nebo ne, tenhle druh triků nevyžaduje příliš mnoho energie,“ vysvětlil Jaren. „Bude z toho jen trochu unavená, ale to je asi tak všechno.“ Ukázal na vodu. „Už končí – tahle část se ti bude líbit.“

Bylo těžké nepoložit další otázku, ale Kiva se znovu soustředila na hada stoupajícího vysoko nad řeku. Jako by vzduchem letěl bezkřídlý drak. A jak orchestr dosahoval vrcholu, královna Ariana tleskla a had vybuchl. Změnil se v milion kapek vody, které zůstaly viset ve vzduchu jako třpytící se diamanty.

„Ach!“ Kiva se nedokázala ovládnout a užasle vzdychla, protože celý Řiční palác jako by obživil. Luminium v jeho stěnách se rozzářilo tak jasně, že musela zvednout ruku a zastínit si oči.

Jako by to bylo nějaké znamení, davy zaburácely ještě hlasitěji než předtím a lidé, kteří byli nejbliže vodě, rozžali lampy ve tvaru lotosu a položili je na hladinu. Ze začátku jich byly desítky, pak stovky a nakonec jich po řece pluly tisíce.

„Je to ještě lepší, než jsem si představoval,“ zašeptal Tipp hlasem naplněným úžasem.

Ten chlapec se nemýlil – duhové krůpěje a plovoucí lampy osvětlené třpytícím se palácem se daly snadno označit za nejkrásnější věc, jakou Kiva kdy viděla.

A pak přišel ohňostroj.

Když vybuchl vysoko nad palácem, Tipp jen vydechl: „Páni!“ a Kiva nadskočila leknutím, protože prvotní zapraskání bylo nesmírně hlasité. Ale jak orchestr dál hrál, hudba ty zvuky trochu utlumila. Davy řičely blahem.

„Říkal jsi, že ta slavnost trvá celý víkend?“ musela Kiva téměř zakřičet, aby ji Jaren přes ten rachot slyšel.

„Následující dva dny už budou tišší,“ uklidnil ji, ale taky přitom musel rvát. „Půjde spíš o umění, kulturu a sounáležitost. Už to nebude takové drama.“

Kiva si pomyslela, že slovo „drama“ to skvěle vystihuje. Od okamžiku, kdy se na vodě objevila loď, šlo o skutečnou podívanou. Teď byla ta loď pryč. Královna se vrátila do paláce a nechala lidi, aby si užívali slavnostního večera.

Kiva sledovala pyrotechnické představení a spolu s Tippem obdivně vzdychala. Teprve když vyhasl poslední uhlík, vodní kapky, které dosud visely ve vzduchu, spadly zpátky do řeky Serin a světla paláce uhasla. Lotosové lampy ale zůstaly zářit na vodě, a zatímco se orchestr zároveň se závěrem ohňostroje odmlčel, pouliční muzikanti začali hrát líbivé melodie. Oficiální zahájení skončilo, ale slavnost pokračovala.

„Měli bychom jít,“ ozvala se Naari a oprášila si drobký z kožené zbroje, která byla téměř stejná, jakou nosila v Zalindově. „Chci, abychom se všichni vrátili do paláce dřív, než se situace na ulicích zhorší. Nerada bych vysvětlovala králi a královně, proč se jejich syn a jeho přátelé zapletli do pouliční opilecké rvačky.“

„Já bych strašně rád viděl p-pouliční rvačku!“ zvolal Tipp a vyskočil na nohy.

Naari mu položila ruku kolem krku. „Až jindy, kluku.“

Tipp zesmutněl, ale hned se zase rozzářil a řekl: „Ori nám bude z-závidět. Nemůžu se dočkat, až se v-vrátíme a povíme mu, jaké to bylo sledovat zahájení s-slavnosti odsud.“

„Kde je Oriel?“ zeptala se Kiva. Od chvíle, kdy se před dvěma dny seznámili, se temperamentní mladý princ a Tipp od sebe nehnuli ani na krok. Kam šel jeden, tam ho ten druhý následoval, aspoň do dnešního večera.

„Královská rodina obvykle sleduje zahájení každé slavnosti zevnitř paláce,“ informovala ji Naari. Podívala se na Jarena a zdůraznila: „*Společně.*“

I Kiva k němu zaletěla očima. „Tak ty ses vážně tajně vyplížil z paláce?“ Po šesti týdnech, po které bydleli a cestovali s nadutou

princeznou Mirryn a flirtujícím princem Caldonem, mu to ovšem Kiva nemohla mít za zlé.

„Není to poprvé ani naposledy,“ poznamenal Jaren bez náznaku studu. „Jak myslíš, že jsem objevil tohle místo? Chodím sem už léta.“

Naari neslyšně zabručela a potom řekla: „Sbal to. Odcházíme.“

Jelikož světelné představení skončilo, nikdo proti úsečnému rozkazu osobní strážkyně nic nenamítal. Tipp pomohl naskládat zbytky jídla do košíku. Strkal si přitom do pusy plné hrsti krekrů a sýra, jako by se bál, že už nikdy neuvidí žádné jídlo. Kiva ten zoufalý pocit chápala a v duchu přemýšlela, jak dlouho asi bude trvat, než pomine – u nich obou.

Střechu zasáhl poryv větru. Kiva se roztřásla a začala si třít paže. Jaren si toho všiml, sundal si sako a přehodil jí ho přes ramena. Okamžitě ji zalilo jeho teplo, a když vklouzla rukama do rukávů, nos jí polechtala uklidňující vůně čerstvé zeminy, mořské soli, ranní rosy a dřevěného kouře. Vůně země, větru, vody a ohně – vůně, které se k Jarenovi tak dokonale hodily.

„Děkuju ti,“ zašeptala a vytrvale se snažila ignorovat, jak se mu košile dráždivě zachytávala na svalech.

„Pro tebe cokoli,“ mrkl na ni Jaren a pak se sehnul, aby do košíku uložil posledních pár věcí. V měsíčním světle ten pohyb ještě výrazněji vykreslil jeho tělesnou konstituci. Jeho tělo bylo tak bezchybné, že –

„Ehm.“ Naari si odkašlala. Zatvářila se přísně, ale její jantarové oči se smály.

Ve snaze zmírnit žár ve svých tvářích poskládala Kiva piknikovou deku do čtverce a podala ji Jarenovi, který zrovna sebral těžký košík z rukou příliš dychtivého Tippa.

„Připraveni,“ obrátil se Jaren k Naari. Nijak nedala najevo svou nelibost, že korunní princ vláčí jejich věci jako soumar. Během let už si zvykla, že se chová způsobem, jaký ani zdaleka neodpovídá jeho

postavení. Jizva ve tvaru písmene Z na hřbetu ruky toho byla důkazem – důkazem jeho služby lidem, důkazem, kam až je ochotný zajít, aby svému lidu zajistil bezpečí.

Kiva ucítila, jak jí v nitru bublá provinilost, ale ignorovala ten pocit a vydala se po střeše za Naari, která prošla kolem zchátralých dveří a namísto toho se pustila dolů po schodišti, jež vedlo rovnou na ulici. Kiva střelila pohledem po Jarenovi. Uvažovala, proč ji nevzal nahoru tímhle mnohem bezpečnějším vstupem, ale on se velmi pečlivě vyhýbal očnímu kontaktu.

Vážně se mi musíš naučit důvěřovat, pověděl jí předtím.

Kiva si málem odfrkla. Došlo jí, že jí tím nejspíš hodlal připomenout, jak jí jeho přítomnost zajišťuje bezpečí – a to vždy.

Ne že by to už dávno sama nevěděla.

Vtom Naari přerušila Kiviny zrádné myšlenky. „Pospěšme si,“ naléhala a popoháněla je dolů do uličky. Ve vzduchu teď bylo cítit nebezpečí, téměř jako by je někdo sledoval, ale když přišli na hlavní třídu, Kiva se trochu uvolnila. S každým krokem, který je přiblížil k řece, byla světla slavnosti zářivější a zvuky hlasitější.

Když konečně opustili boční uličku a zjistili, že lidé postávají na ulici v těsných hloučcích, tančí, smějí se a zpívají, Naari zaklela. Tolik veselí – které blokovalo ulici až k branám paláce.

„Tohle se mi nelíbí,“ prohlásila strážkyně a stiskla rty.

Kiva ji přes pronikavý hluk bujaré oslavy stěží slyšela.

„Ti lidé tu budou až do svítání,“ podotkl Jaren. Jeho poznámka Naariinu náladu nezlepšila. „Pokud tedy nechceš, abychom tu zůstali celou noc –“

Pohled, který mu věnovala, ho rychle přiměl zavřít pusy.

„Prorazím nám cestu. Vy tři se držte *hned* za mnou,“ nařídila jim Naari. Jednou rukou pevně sevřela jílec své dýky, jako by měla v úmyslu bodnout každého, kdo se jim připlete do cesty. „Nezastavujte se, nerozhlížejte se. Jdeme rovnou k braně.“

Počkala, dokud jí svou pozornost nevěnoval i Tipp, který civěl na chaos na ulici doširoka otevřenýma očima plnýma touhy. Když si konečně uvědomil, co Naari chce, zdráhavě souhlasil.

Naari vstoupila do davu, který ji okamžitě pohltit, ale Kiva dala Tippovi pořádnou herdu do zad, aby se držel těsně za strážkyní. Jaren pustil Kivu napřed a sám je jistil zezadu – Naari by se to určitě nelíbilo, ale Jarenova předchozí slova byla pravdivá: nikoho nezajímalo, že se v jejich středu prochází princ. Pro účastníky slavnosti byli jen čtyři cizinci, kteří se snažili probít si cestu skrz.

Když byli na půl cesty k paláci, hudba se změnila a kolem nich se rozlehl hlasitý řev. Následovalo dupání nohou a skákání zpocených těl, až se z toho roztřásla země. Přes potěšené výkřiky Kiva skoro nic neslyšela a stěží dokázala rozeznat Naariinu postavu, kterou obklopil houstnoucí dav. Jaren někde cestou nechal košík i deku a raději se volnýma rukama snažil vyklidit cestu pro Kivu, stejně jako se ona snažila dělat totéž pro Tippa.

Opět se ozval strašlivý řev a zesílilo i poskakování, takže těla do sebe narážela ze všech možných úhlů. Když Kivu jakýsi neomalený flamendr silně odstrčil stranou, takže musela pustit Tippa, zmocnil se jí pocit klaustrofobie. Prudce zavravorala a podařilo se jí udržet se na nohou jen díky Jarenovu pevnému stisku. I tak oba narazili do skupinky lidí, kteří slavili tak, že nic jiného nevnímali.

Jeden rychlý pohled směrem vzhůru Kivě stačil, aby si uvědomila, že pořád vidí Naari – ale že nevidí Tippa.

Okamžitě zapoměla na svou klaustrofobii a začala volat jeho jméno. Jaren učinil totéž. Vrhli se vpřed a jejich zoufalství vzrostlo, když uviděli chlapce, jak leží na zemi a marně se snaží vstát.

„Ušlapou ho!“ vykřikla Kiva se srdcem až v krku.

Ještě ta slova ani nedokončila a Jaren už se protáhl kolem ní. Razil si cestu dusivými masami a sáhl pro Tippa ve stejném okamžiku jako Naari. Oba pak společnými silami vytáhli chlapce na nohy.

Vtom někdo zezadu narazil do Kivy, popadl ji za paži a zabránil jí připojit se k přátelům. Pokusila se mu vytrhnout, ale jeho sevření zesílilo. Prudce jí trhl dozadu. Kolem ní se tolik mačkali lidé, že se ani nemohla otočit a zjistit, kdo ji drží, a znovu ji zachvátila panika, i když tentokrát z jiného důvodu. Viděla Jarena a Naari, kteří zjišťovali, jestli Tipp není zraněný, a pocítila krátkou úlevu, protože to vypadalo, že vyvázl bez újmy, ale náhle jí ruka, která ji držela, opět silně škubla a přitiskla ji k pevnému tělu. Znovu se snažila vymanit, ale než se mohla rozkřiknout, měla přes hlavu přehozený pytel. Vycházela z něho tak palčivá vůně bělobilí a tamadrinu, až jí z toho začaly slzet oči. Věděla, že kdyby se zhluboka nadechla, mohla by omdlít, a tak zadržela dech a ještě usilovněji se snažila osvobodit v naději, že si té potyčky Jaren nebo Naari všimnou.

Vysloužila si za to jen nadávku pronesenou mužským hlasem, protože jejímu únosci došlo, že se Kiva nevzdá tak snadno. Sundal jí pytel z hlavy a poskytl jí tak naději, že mu snad za tu námahu nestojí. Ale pak už jenom ucítila tak prudký úder do hlavy, až se jí před očima rozsvítily hvězdičky, a zhroutila se mu do náruče, jako když zhasne světlo.

KAPITOLA TŘI

„... nedala mi jinou možnost.“

„Zbláznil ses? Viděl jsi tu modřinu na jejím obličejí? Generál tě zašlape do země.“

Někdo zašoupal nohama a zamumlal: „Velitelka mi řekla, ať udělám všechno, co je třeba, abych ji sem dostal.“

Ozval se nervózní smích. „Hodně štěstí, až tu výmluvu použiješ.“

Kiva pomalu otevřela oči a potlačila zasténání, jak jí bolestivě pulzoval spánek. Pokusila se pohnout, ale zjistila, že je přivázaná k dřevěné židli uprostřed špinavé místnosti. Provaz ji nemilosrdně dřel na zápěstích i kotnících a v ústech měla roubík. Jediné dveře v koutě místnosti byly otevřené do jasně osvětlené chodby, v níž zahlédla stíny dvou strážců, kteří stáli mimo dohled. Byli to majitelé těch dvou nejasných hlasů, které ji probudily.

Opatrně otestovala pouta, ale podařilo se jí jen zarýt provaz ještě hlouběji do masa a vysloužit si pár třísek ze židle. Uprchnout se jí zřejmě hned tak nepovede. Ne bez pomoci.

Kiva byla ve Vallonii sotva dva dny. Neměla ještě čas si nikoho znepřátelit, a už vůbec ne nikoho tak mocného, aby rozkazy vydávala přímo „velitelka“. Ale jestli ji někdo ve městě zahlédl s Jarenem... Jaren byl dědicem nejbohatšího království ve Wenderallu a měl nespočet nepřátel, kteří pocházeli ze všech koutů kontinentu. Pokud by mu chtěl ublížit některý z konkurenčních královských dvorů, zacílit na někoho z jeho blízkosti by byl docela jistý způsob, jak to provést.

Kiva polkla a připomněla si, že Jaren a Naari ji určitě najdou. Nejspíš doprovodí Tippa do paláce a pak pročešou město skrz naskrz, aby se ujistili, že je v pořádku. Jen pro ně musí získat dost času. A pro sebe.

Chodbou zazněly kroky. Kiva ztuhla a obrátila oči k otevřeným dveřím.

„Máte ji?“ promluvil přísný ženský hlas.

Jeden ze strážců nabídl odpověď, ale mluvil tak tiše, že Kiva neslyšela, co říká. Pokračoval ale mnohem déle, než aby řekl jen ano nebo ne.

„Máš pravdu, to ho opravdu nepotěší,“ zabručela žena a pak hlasitě vzdychla. „Už je na cestě. Až přijde, vyřídím to s ním.“

Kivě proletěly hlavou tisíce otázek, ale všechny okamžitě zmizely při pohledu na mladou ženu, která sebejistě prošla dveřmi.

„*Uurreego*,“ vyhrkla Kiva. Kvůli roubíku bylo to slovo, to jméno, nesrozumitelné.

Nedalo se popřít, kdo ta žena je.

Nedalo se popřít, že do místnosti právě vstoupila Zuleeka Meridánová – Zuleeka *Corentinová*.

S tmavými vlasy spletenými do copu přehozeného přes rameno a s očima barvy tekutého zlata smíchaného s medem – jaké měl jejich otec – a měsíčně bledou kůží vypadala skoro stejně, jako když ji Kiva před deseti lety viděla naposledy. Ale Zuleeka už nebyla tím nevinným, jedenáctiletým dítětem s vykulenými očima. Teď z ní vyzařovala krutost, její obličej měl ostré rysy, ruce měla položené na zbraních upevněných na koženém opasku. Její postoj byl zároveň nenucený i výhružný, ale když se jí po obličejí s nelítostným výrazem rozšířil nebezpečný úsměv, bylo zřejmé, že převažuje to druhé. „Nazdar, sestřičko.“

Kiva nemohla dělat nic jiného než zírat. I kdyby mohla s roubíkem v ústech reagovat, neměla tušení jak.

Zuleeka přistoupila blíž a vytáhla jí ten hadr z úst. „Doslechla jsem se, že ti Borin způsobil nějaké potíže.“ Nesouhlasně zamlaskala. „Jen dělal svou práci. Sledoval tě od chvíle, co jsi před dvěma dny dorazila, ale nemohl tě chytit hned, protože jsi mu to dost komplikovala.“

Kivin hlas byl ochraptělý emocemi. „Mohl mě laskavě požádat.“

Zuleeka se drsně zasmála, ale Kiva na tom neshledala nic zábavného.

Moment počkala, ale když se její sestra k ničemu neměla, Kiva se zeptala: „Rozvážeš mě?“

„Za minutku,“ řekla Zuleeka a zabubnovala si prsty o stehno. „Nejdřív ti chci položit pár otázek.“ Pro větší efekt se odmlčela. „Slyšela jsem, že sis našla nějaké mocné přátele.“

Kivě ztuhla krev v žilách.

Deset let.

Deset let byla zavřená v bohy zapomenuté věznici. Jejich rodiče tam zahynuli a ona sama si prošla peklem, aby přežila a aby se jí podařilo uprchnout. Ale namísto aby projevila radost, že ji vidí, ji chce Zuleeka vyslyšet?

Kiva se zhluboka nadechla a přiměla se zvážit, jak by se chovala na sestřině místě. Možná by taky opatrně testovala její věrnost. I tak se ale nemohla ubránit pocitu zklamání.

„Víš, máme zvědy všude,“ prohodila Zuleeka konverzačně, když Kiva zůstala zticha. „Sledují tě od chvíle, co jsi uprchla ze Zalindova, a celou cestu až sem. Tvůj vzkaz dorazil mnoho týdnů před tebou – *Jsem na cestě do Vallenie. Nastal čas znovu získat naše království.* To jsi napsala ty sama. Vlastní krví jsi vyjádřila svůj hlad po tom, co nám podle práva patří.“

V tom se mylila – ta krev, kterou Kiva napsala vzkaz, nebyla její. A taky to nebylo vše, co v tom vzkazu stálo.

Matka je mrtvá.

Zuleeka nezmínila první řádek Kivina vzkazu. Sdělili jí detaily o Tildině smrti už její špehové – její *rebelští* špehové –, anebo se o to jednoduše nezajímala?

„Zdá se, že jsi měla napilno, sestřičko,“ pokračovala Zuleeka a naklonila hlavu k rameni. „Přežila jsi zkoušky utrpením, které se nedají přežít, uprchla jsi ze Zalindova, ze kterého se nedá uprchnout, přiblížila ses ke korunnímu princovi natolik, že tě pozval, abys žila s ním a jeho předrahou rodinou v Říčním paláci.“ Ušklíbala se. „Páni, to je ale odvážný tah. Tleskám ti za tvou strategii. A tvoje herecké schopnosti.“

S každým slovem, které Zuleeca vyšlo z úst, v Kivině nitru rostl žár. Potlačila jej a nedovolila si zjišťovat, jaký k tomu má důvod.

„Je ale docela možné,“ procedila Zuleeka, „že jsi to *nehrála*, že?“

Kiva ztuhle seděla na židli a nespouštěla zrak ze sestřiných přimhouřených očí.

„Prý je velice pohledný, princ Deverick.“ Zuleeka převrátila lem Kivina rukávu a tiše zkoumala, čím sako má na sobě. „Ale ty mu tak neříkáš, že ne? Lidé, na kterých mu záleží, používají jeho prostřední jméno. Je to Jaren, že?“

„Z čeho přesně mě tady obviňuješ?“ otázala se Kiva úsečně.

Zuleeka si přitiskla ruku k hrudi, jako by byla nevinnost sama. „Já tě z ničeho neobviňuju, sestřičko. Jen se snažím odhadnout tvoje priority.“

„Moje priority jsou stejné jako kdykoli předtím,“ prohlásila Kiva odhodlaně. „Na prvním místě je pro mě vždycky moje rodina.“ Po všem, čím si prošla, aby se s nimi mohla setkat, nechápala, že o tom vůbec může někdo pochybovat.

„*Nastal čas znovu získat naše království.*“ Zuleeka zopakovala Kivina vzkaz. Zatvářila se vychytrale, dokonce jízlivě, a pokračovala: „Odpusť, ale musím přemýšlet, jak to hodláš provést, zatímco se válíš s princem v posteli.“

Žár z jejího nitra vystoupal Kivě až do tváří, ale studem to nebylo.

„Nevím, odkud pocházejí tvoje informace,“ pronesla chladným hlasem, „ale měla bys své zvědy upozornit, aby uváděli jen přesná fakta.“

Zuleeka povytáhla tmavé obočí. „Popíráš, že –“

„Já nic nepopírám,“ zavrčela Kiva vztekla, „protože bys mě k tomu vůbec *neměla* nutit. Jsem tvoje sestra. Jen to by mělo stačit, abys mi věřila.“

„Já nevěřím nikomu,“ opáčila Zuleeka. „A ze všeho nejméně tomu, kdo měl být už deset let mrtvý.“

Kiva trhla hlavou, jako by dostala facku. Její reakce byla tak intenzivní, že Zuleeka poprvé od chvíle, kdy vstoupila do místnosti, zjihla. Otevřela ústa, jako by se chtěla omluvit, ale přerušily ji hlasité, rychlé kroky a naléhavý mužský hlas: „Kde je?“

Po zájímavé odpovědi od strážců proběhl dveřmi mladý muž. Když jeho oči spočinuly na Kivě, prudce se zastavil.

Byly to smaragdově zelené oči – stejné jako její.

Úplně stejné jako oči jejich zemřelé matky.

„Kivo,“ vydechl její bratr Torell, který vyslovil její jméno jako modlitbu.

Kiva se staženým hrdlem šeptem odpověděla: „Ahoj, Tore.“

Udělal další krok vpřed. Dosud neodtrhl zrak od jejího pohledu, ale potom přimhouřil oči. Všiml si roubíku, provazu i toho, co už Kiva cítila a co byla příšerná modřina, která rozkvétala na jejím levém spánku.

„Co to má sakra znamenat?“ zavrčel Torell a věnoval jejich sestře pohled, při kterém se Kivě roztřásla kolena.

„Uklidni se, bratře,“ bránila se Zuleeka. „Kiva a já jsme se jen znovu seznamovaly.“

Torův obličej ještě víc potemněl. Zatnul zuby, jako by si chtěl zabránit něco říct. Vytáhl z pouzdra dýku, klekl si před Kivu a začal jí